

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Boda Pál ügyvéd által képviselt felperesnek a Bódis Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2008. november 10. napján kelt 15.G.40.007/2008/16. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 120.000,- (Egyszázhuszezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek jogelődei 2001. június 5-én határozatlan idejű disztribútori megállapodást kötöttek, amely szerint a felperesi jogelő (felperes) meghatározott területi régióban saját szállítóeszközeivel, saját költségén szállított alperesi termékek kizárólagos forgalmazására jogosult jutalék ellenében. A szerződés biztosította az alperesi jogelőnek (alperes), hogy a vevői kört és a szállítási feltételeket egyoldalúan módosíthassa. Az árukészlet annak értékesítéséig az alperes tulajdonát képezte, a felperest díj az értékesített árumennyiség nettó értékének meghatározott százalékában illette meg. A felek 2004. május 1-jétől azzal módosították a szerződést, hogy a díj nettó 120,-Ft km-ként, legfeljebb havi 25.000 km-rel és 4 db gépjárművel számolva. A felek a szerződést 60 napos felmondási idővel indokolással mondhatták fel, illetőleg azonnali hatállyal a szerződésben meghatározott esetekben. A szerződés megszűnésekor az alperes jogosult volt a

felperesnél raktározott termékei elszállítására elszámolás mellett. A szerződés rögzítette továbbá, hogy mellékleteit a felek csak írásban módosíthatják.

2006-ben a vevői kör szerkezetének átalakulása miatt a felperes fuvarfeladatai is változtak, több vevő felé kisebb mennyiségű árut kellett szállítania. A menetidőt érintő jogszabályi változás miatt több sofőrt kellett alkalmaznia, ezért a fuvarozás költségei jelentősen növekedtek. A felek 2006. augusztusában megbeszélést folytattak a megváltozott vevői igényekről, illetőleg arról, hogy a vevői körnek a felperes továbbra is eleget tud-e tenni, tudja-e vállalni a megváltozott feltételek mellett is a fuvarokat. Ekkor abban állapodtak meg, hogy a megnőtt fuvarozási költségekre tekintettel a megbízási díjat nettó 130,-Ft/km díjra emelik fel szeptember 1-jétől, illetőleg egy hónap múlva értékelik a helyzetet, addig a felperes számára tisztázódik, hogy nyereségesen folytatható-e a munka.

A felek 2006. szeptemberében ismét egyeztettek, amelynek során megegyeztek abban, hogy szeptember végén a felperes befejezi az alperesi termékek fuvarozását, a szerződést megszüntetik. A szóbeli megállapodást követően az alperes írásban is megküldte a felperes kérésére a szerződést megszüntető tervezetét, majd szeptember végén az informatikai számítógépes berendezéseit, illetőleg a raktáron lévő készletet a felperestől elszállította. A felperes október 4-i levelében közölte, hogy a tervezetet azzal az indokkal nem írja alá, hogy nem kívánja a szerződés megszüntetését, kizárólag az alperes felmondását fogadja el a 60 napos felmondási idő betartása mellett és igényt tart a felmondási időre járó díjra. Az alperes október 11-én arról tájékoztatta a felperest, hogy közöttük szóban a megállapodás már létrejött, a termékeket, berendezéseket elszállították. Amennyiben mégis vitatja a megállapodás létrejöttét, úgy a további vita elkerülése érdekében a szerződést december 13-i időpontra felmondja.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2008. január 11-én benyújtott és módosított keresetében az alperest 6.097.166,-Ft kár, ennek 2006. december 14-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a szerződés felmondással szűnt meg és a felmondási időre tekintettel a 2006. évi fuvarozási adatok alapján a szerződés szerint ezen összegű díj illette volna meg. Állította, hogy nem jött létre közöttük megállapodás a szerződés megszüntetésére, az az alperes írásbeli felmondásával szűnt meg. Álláspontja szerint az alperes szerződésszegést követett el azzal, hogy a felmondási időre nem biztosította a felperesnek a munkavégzést, ezért a keresetben megjelölt díjtól esett el. Előadta, hogy az elmúlt időszakban már veszteséges volt a tevékenysége, ezért nem tudta tovább vállalni a fuvarozást, de a munkát ennek ellenére is elvégezte volna a felmondási időben. Azért adta ki szeptember végén a berendezéseket, az árut, mert azok az alperes tulajdonát képezték, nem volt más lehetősége; ugyanakkor azért sem állt érdekében a jogviszony megszüntetése, mert éppen a perbeli szerződésre tekintettel jelentősen beruházásokat eszközölt. Álláspontja szerint a felek a szerződést szóbeli megállapodás alapján érvényesen egyébként sem szüntethették volna meg, mivel ha a szerződés mellékletét csak írásban lehetett módosítani, akkor ez vonatkozott a szerződéses rendelkezésekre is.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét is.

Állította, hogy egyik félnek sem állt érdekében fenntartani a szerződést, ezért a felek szóbeli megállapodással a jogviszonyt 2006. szeptember végén megszüntették, az ingóságait elhozta, egymással elszámoltak. Álláspontja szerint a szerződés lehetőséget biztosított annak szóbeli megszüntetésére. A felperes adminisztrációs indokokkal kérte a megszüntetési tervezet megküldését. Mivel az áruját, a technikai hátteret a szerződés szerint kizárólag annak megszűnésekor volt jogosult elszállítani, ez is azt támasztja alá, hogy a felek között a szerződés megszüntetésére vonatkozó közös megállapodás létrejött. Vitatta, hogy a felperes határidőben értesítette volna arról, hogy csak a szerződés felmondását fogadja el, erről csak október 6-án értesült, amikor az árut már elszállították.

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. november 10. napján kelt 15.G.40.007/2008/16. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 240.000,-Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között létrejött szerződés - annak megszűnésével összefüggésben - kizárólag a felmondásról rendelkezik és ez nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy a felek közös megegyezéssel is megszüntethessék a jogviszonyt. A szerződés a megszűnéssel kapcsolatosan formai kötelezettséget sem ír elő, azaz a felek szóban vagy írásban is rendelkezhetnek érvényesen akár a felmondásról, akár a közös megegyezéssel való megszüntetésről, ezt jogszabály sem zárja ki. Az alperesnek a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján azt kellett bizonyítania, hogy a felek között szóbeli megállapodás jött létre arra, hogy a szerződést 2006. szeptember végén megszüntetik.

A felperes ügyvezetőjén kívül a megbeszéléseken az alperes akkori két dolgozója is jelen volt, akik egybehangzóan úgy nyilatkoztak tanúként, hogy 2006. augusztusában a megváltozott fuvarozási körülményekről egyeztettek azzal, hogy egy hónap múlva ismét tárgyalnak arról, hogy a felperes a megváltozott körülmények alapján vállalja-e továbbra is a fuvarozást vagy az már nem gazdaságos a számára. A tanúk szerint szeptember második felében történt megbeszélésük arról szólt, hogy a felperes számára veszteséges a munka, azt tovább nem tudja vállalni, ezért megállapodtak abban, hogy szeptember végével a fuvarozást befejezi, az alperes a technikai berendezéseket és az árut elszállítja, ami a megállapodás szerint meg is történt. A tanúk szerint a felmondási idő és ez alatt a felperes további foglalkoztatása fel sem merült a tárgyaláson.

A felperes volt dolgozója, **B.Cs.** is tárgyalt a két alperesi dolgozóval a megváltozott fuvarfeladatokról, az új útvonalokról. Elmondása szerint a szeptember eleji megbeszéléseken kiderült, hogy a megváltozott körülmények, a fuvarozási szabályok változtatásából eredő többletköltségek miatt nem lesznek vállalhatók a felperes számára a fuvarok, azokat nyereségesen nem tudja elvégezni. A tanút arról tájékoztatta a felperesi ügyvezető, hogy a felek között létrejött megállapodás alapján az alperes az árut el fogja szállítani, azt leltár szerint adja ki a részükre, ami ugyancsak megtörtént.

A felperesi ügyvezető felesége és a cég egyik dolgozója az ügyvezető tájékoztatásából arról értesültek, hogy az alperesnek szándéka volt felmondani a

szerződést. A felperes mást nem tehetett, elfogadta a jogviszony megszüntetését, de ragaszkodott a felmondási idő kitöltéséhez. E két tanú szerint a felperesi cég abban az időszakban nem volt veszteséges, mivel jelentős beruházásaik voltak, ezért érdekükben állt a fuvarozás folytatása.

Az elsőfokú bíróság a tanúk nyilatkozatainak értékelése során figyelemmel volt arra, hogy a felek volt dolgozói egybehangzóan állították, hogy a felperes számára szeptember hónapra már kiderült, hogy a megváltozott fuvarozási feltételek, a jogszabályi előírások mellett nem tudja nyereségesen végezni a tevékenységét, ezért nem áll érdekében fenntartani a jogviszonyt. Ezt erősítette meg a felperesi ügyvezető 11. sorszámú jegyzőkönyvben tett nyilatkozata is. Ehhez képest a közvetett információkkal rendelkező és személyes kapcsolata, valamint dolgozói viszonya miatt érdektelennek nem minősíthető két személy nyilatkozatát, ami ellentétben is állt a tevékenység nyereségességét illetően a felperesi ügyvezető előadásával, az elsőfokú bíróság nem tudta bizonyítékként figyelembe venni. A rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy nem kizárólag az alperesnek állt érdekében megszüntetni a jogviszonyt, mert a felperes megfelelő minőségben a feladatát már nem tudta ellátni, ezért neki sem állt érdekében tovább fuvarozni, mert ezzel a veszteségeit növelte volna. A gazdasági körülmények tehát azt támasztják alá, hogy mindkét fél szándéka a szerződés megszüntetése volt, a megállapodás létrejöttének nem volt akadálya. Ezt erősíti meg az a körülmény is, hogy a megbeszélést követően az alperes megküldte az erre vonatkozó tervezetét, azaz egy közös álláspontnak ki kellett alakulnia. A közös megegyezés létrejöttét erősíti az a tény is, hogy a szerződés alapján az alperesnek kizárólag akkor volt lehetősége a berendezéseit, áruját elszállítani, ha a szerződés megszűnik. Amennyiben az alperes a szerződés felmondását jelentette volna be, a felperes követelhette volna, hogy az alperes csak a felmondási idő lejártakor szállítsa el az árut. A felperes bizonyítottan csak október 4-én postázta a kifogását, amikor az már idejélmúlt volt, mivel a felek akkorra már egymással elszámoltak. Az alperesnek egyébként lehetősége lett volna felmondással élni. A tanúk nyilatkozata alapján a felmondási idő betartása az alperes számára is előnyösebb lett volna, a fuvarok sürgős átszervezése és az ehhez kapcsolódó többletköltségek miatt. Ugyanakkor arra semmilyen adat nem volt, hogy az alperes kizárólagos szándéka az volt, hogy a felperesi munka minőségétől függetlenül október 1-jétől már más vállalkozóval végeztesse a fuvarokat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felek közös megegyezéssel szüntették meg a jogviszonyt, a felperes számára nem biztosítottak felmondási időt, ezért az alperes nem szegett szerződést, így a kereset megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezésével az alperessel szemben előterjesztett igényei elbírálására az elsőfokú bíróság utasítását, továbbá a másodfokú perköltség megállapítását; egyúttal az új eljárásban másik bíró kijelölését.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a tényeket és a bizonyítékokat azzal kapcsolatban, hogy semmilyen érdeke nem volt arra, hogy megszüntesse a szerződést az alperessel. Ennek éppen az ellenkezője felel meg a valóságnak, mivel az alperessel kötött szerződés tartósságában bízva

jelentős beruházásokat eszközölt 2006 nyarán. Alapvető érdeke volt a szerződés hosszú távú fenntartása azért is, mert a perben igazoltan 14 embert alkalmazott állami támogatással. 2006 nyarán az alperes ígérte a tevékenység további folytatását, ezért is eszközölt jelentős beruházásokat. A számára kedvezőtlen szerződés szerint tiltott egyoldalú változtatást kifogásolta.

Ezzel szemben az alperesnek nyilvánvaló érdeke volt a szerződés megszüntetése, mert mással kívánt szerződést kötni. Az alperesi cég elküldte a két alkalmazottját, hogy tárgyaljon a szerződés megszűnéséről a cégjegyzésre jogosult felperesi ügyvezetővel. A két alkalmazott valójában azt közölte, hogy az alperesi cég meg kívánja szüntetni a szerződést, de ennek konkrét időpontját nem tudták megjelölni. Ezt megdöbbenéssel vették tudomásul, azonban szó sem volt arról, hogy a felperesi ügyvezető elfogadja a szerződés megszüntetését, hanem azt kérte, hogy a szerződés szerint írásban mondják fel a szerződést. Az alkalmazottak azonban kijelentették, hogy nem írhatnak alá nyilatkozatot a cég nevében, ezért majd azt írásban közlik. Ezt követően érkezett az alperestől egy olyan nyilatkozat, amelyben közös megegyezéssel kívánták megszüntetni a jogviszonyt. Ezt a nyilatkozatot azonban nem írták alá és nem küldték vissza, mert nem a megbeszélést tartalmazta.

Álláspontja szerint a szerződés megszüntetése jelen esetben csak írásban lehetséges. Maguk az alperesi alkalmazottak is úgy gondolták, hogy ehhez írásbeliség szükséges, ezért tettek ígéretet arra, hogy írásbeli nyilatkozatot küldenek. Írásbeli megállapodás a szerződés megszűnésével kapcsolatban nem jött létre, éppen azért nem, mert a feleknek ebben nem volt egyező az akarata. Az alperes közös megegyezéssel akarta a szerződést megszüntetni, míg a felperes ragaszkodott a szerződésben foglalt felmondási időhöz. Az alperes mindezeket belátva a szerződést végül felmondással szüntette meg.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján álláspontja szerint az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a szerződés közös megegyezéssel szűnt meg. Két akkori dolgozója nem volt jogosult a szerződés megszüntetésére, ezen túlmenően nem tekinthetők elfogulatlan tanuknak, mert saját eljárásukat minősítik. Helytelenül közölték a felperesi ügyvezető nyilatkozatát, ha azt mondták munkáltatójuknak, hogy beleegyezett a szerződés megszüntetésébe. Azt, hogy nem jött létre megállapodás a szerződés megszüntetésére, az is bizonyítja, hogy az alperes e tárgyban írt írásbeli okiratát nem írta alá. Az a tény, hogy az alperes elvitte a dolgait, ami a tulajdonát képezte és nem akadályozták meg, nem jelenti azt, hogy elfogadták volna a szerződés közös megegyezéssel történő megszűnését.

Sérelmezte, hogy a bizonyítékok közül az elsőfokú bíróság nem értékelte Z.Zs. érdektelen tanú vallomását, aki egyértelműen elmondta a felperesi ügyvezető feleségével együtt, hogy a felperesi ügyvezető fel volt háborodva az alperes magatartásán, hogy meg akarják szüntetni a szerződést és azt mondta, hogy még 60 napig felmondási időben dolgozni kell.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség viselésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékokból helytálló következtetést vont le. Valótlan az a

felperesi állítás, hogy nem fűződött érdeke a szerződés megszűnéséhez, mivel **B.Cs.** is megerősítette, hogy a felperesi ügyvezető közölte vele, hogy a fuvarozási szabályok megváltozása miatti többletköltség miatt nem lesznek vállalhatók a részéről a fuvarok, azokat nyereségesen nem tudja elvégezni. Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor is, amikor megállapította a felek közötti megállapodás létrejöttét a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetéséről. **T.L.** és **H.A.** tanúk egybehangzóan adták elő, hogy szóban állapodtak meg a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről 2006. szeptember 30. napjával. Ennek a megállapodásnak a létrejöttét **H.A.** tanú jelenlétében a felperesi ügyvezető sem cáfolta, a 2008. május 7-én tartott tárgyaláson erre vonatkozóan ellentmondásosan nyilatkozott. A disztribútori megállapodás 12.3. pontja szerint az árut az alperes kizárólag a szerződés megszűnésekor szállíthatta el a felperestől. Az a körülmény, hogy az elszállítása ellen nem tiltakozott, sőt felperesi ügyvezető kifejezetten utasítást is adott **B.Cs.** raktáros részére az áru kiadására, arra utal, hogy a felek ténylegesen megállapodtak a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetéséről. Amennyiben nem jött volna létre megállapodás a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetéséről, úgy 2006. szeptember közepén nyilván a szerződés felmondását küldi meg a felperes részére. A felperes olyan időpontban tiltakozott a szerződés 2006. szeptember 30. napjával történő megszüntetése ellen egy visszadátumozott levélben, amikor a szerződés további teljesítése már lehetetlenné vált.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan utasította a felperesnek a kártérítés megfizetésére irányuló keresetét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, és a kereset elbírálása körében további bizonyítási eljárás lefolytatására sincs szükség; új eljárás hiányában másik bíró kijelölésének a kérdése nem merülhet fel.

Tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy a szerződés megszüntetése írásbeli alakhoz volt kötve.

A felek által 2001. június 5-én aláírt disztribútori megállapodás 12. pontja a megbízás időtartamát, a megszűnést szabályozza, ezen belül a 12.2. pont a megbízás azonnali hatállyal történő felmondásának eseteit rögzíti. A 12.3. pont a megbízás megszűnésekor elszámolásról rendelkezik. A 13. pont a mellékletekről rendelkezik és kizárólag a mellékletekre vonatkozóan tartalmazza azt a kikötést, hogy a módosításánál írásban történhet. Mivel külön pont rendelkezik a megbízás megszűnéséről és külön a mellékletekről, ezért a mellékletek módosításánál előírt kötelező írásbeliségét nem lehet olyan kiterjesztő módon értelmezni, hogy az a megbízás megszűnésére is vonatkozik. Formai kötöttség hiányában a szerződés

megszüntetéséről a felek szóban, írásban és ráutaló magatartással is megállapodhattak.

A felperes kártérítési igénye szempontjából a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a szerződés megszüntetése mindkét félnek érdekében állt.

Önmagában a szerződés közös megegyezéssel történt megszüntetése előtt a felperes által állami támogatással végzett beruházás még nem támasztja alá azt a felperesi állítást, hogy a szerződés megszüntetéséhez nem fűződött érdeke, mivel a megváltozott fuvarfeladatokra és a megnövekedett költségekre tekintettel, az ügyvezető személyesen maga nyilatkozott úgy, hogy a továbbiakban a munkát nem tudja vállalni.

A felperes 2003. október 31-i döntés alapján valóban kapott vissza nem térítendő támogatást, amelynek az volt az egyik feltétele, hogy 2005. január 1-től öt éven keresztül összesen 14 fő főállású alkalmazottat foglalkoztasson. A 2008. október 9-én tartott ellenőrzés során megállapították, hogy 2006-2007. és 2008. években ezen foglalkoztatási kötelezettségének eleget tett, ami azt támasztja alá, hogy a szerződés 2006. szeptember 30-án történt megszűnésétől függetlenül ezen kötelezettségének eleget tett, ezért a felek közötti szerződés megszűnése a támogatási szerződésben foglaltak teljesítését nem befolyásolta.

Az elsőfokú bíróság a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetése körében a tanúvallomásokat megfelelően értékelte és okszerűen mérlegelte. Ennek során figyelemmel volt arra is, hogy a tanúk milyen viszonyban álltak a peres felekkel, illetőleg a felek ügyvezetőjével. A felperes hivatkozásával ellentétben az elsőfokú bíróság értékelte Z.Zs-nak, a felperesi cég dolgozójának tanúvallomását is, akit nem tekintett érdektelennek, és mivel csak közvetett információkkal rendelkezett a felperesi ügyvezetőtől, ezért azt perdöntő bizonyítékként nem vette figyelembe.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló bizonyítási kötelezettsége körében az alperes bizonyította, hogy a felek között szóbeli megállapodás jött létre a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozóan.

A felperesi ügyvezető a 2008. május 7-én tartott tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy 2006. szeptemberében T.L. és H.A. az alperes volt alkalmazottai közölték vele, hogy várhatóan szeptember végétől meg fog szűnni a szállítás, a továbbiakban nem végezhetik ezt a tevékenységet. Más választási lehetőség hiányában kénytelen volt tudomásul venni azzal, hogy írásban is közölnék ezt. Ezért tettek ígéretet az írásbeli nyilatkozat megküldésére és nem azért, ahogy azt a felperes a fellebbezésében állítja, hogy az alperesi alkalmazottak is úgy gondolták, hogy ehhez írásbeli formára van szükség.

A felperesi ügyvezető az elsőfokú eljárás alatt tett meghallgatása során előadta, hogy szeptember közepe körül találkozott az alperes két alkalmazottjával, akik akkor közölték vele, hogy várhatóan szeptember végével meg akarják szüntetni a szerződést.

A felperes ügyvezetőjének előadását és a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetését támasztotta alá B.Cs. felperesi alkalmazott tanúvallomása is, aki többek között előadta, hogy 2006. szeptember elején tisztában voltak azzal, hogy ez a feladat így nem vállalható, alperesi oldalról már ekkor közölték, hogy meg fog szűnni a szerződést.

A disztribútori megállapodás a szerződés megszűnése körében tartalmaz rendelkezést oly módon, hogy a megszűnés napjával a felek egymással elszámolnak. A szerződés szerint a megszűnéskor a disztribútor birtokában, de a megbízó tulajdonában lévő árukat egyéb megállapodás hiányában a megbízó szállítja. A közös megegyezéssel való megszűnést támasztja alá az is, hogy a felperesi ügyvezető jóváhagyásával történt meg az alperes tulajdonát képező áruknak a felperesi raktárból történő elszállítása 2006. szeptember végén.

A szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetését bizonyítja továbbá az alperesi cégvezető nyilatkozata, miszerint 2006. augusztus, szeptember hónapokban az előzetes felhatalmazása alapján tárgyalta H.A. és T.L. akkori munkavállaló a felperessel a cégek között fennálló szerződéses jogviszony megszüntetéséről, a készlet és az eszközök visszaszállításáról. A két dolgozó 2006. szeptemberében elmondta neki, hogy megállapodtak a felperes ügyvezetőjével a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetésében, eljárásukat pedig jóváhagyta (11/A/1.).

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fellebbezés kapcsán kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2009. év május hó 14. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő

